

בס"ד

רֵבֵנוּ נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב

סְפֹרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל שְׁנַיִם קְדְמוֹנִיֹת

מִמְלֶכֶת וּבִקְסָר

LE ROI

L'EMPEREUR

© Tous droits de reproduction réservés
054-8429006 (Meir)

*Le mérite de ce travail
est dédié à
l'élévation des âmes*

CHIMEÔN BEN MEÏR

'HAYA BAT DANIEL

ת.נ.צ.ב.ה.

Il était une fois un empereur qui n'avait pas d'enfant. Un roi également n'avait pas d'enfant.

L'empereur parcourut le monde, à la recherche de quelque conseil ou remède qu'il trouverait afin d'engendrer des enfants.

Le roi voyagea également. Ils se rencontrèrent dans une auberge, mais ne se connaissaient pas.

L'empereur remarqua le roi d'après ses manières royales, il l'interrogea et celui-ci lui révéla qu'il était un roi.

De la même façon, le roi avait remarqué l'empereur [et son comportement royal], celui-ci lui confirma également [son impression]. Ils s'avouèrent tous deux voyager pour [engendrer] des enfants, et convinrent que si, à leur retour, leurs épouses mettaient au monde un garçon et une fille, de manière à pouvoir les marier, alors ils les marieraient l'un à l'autre.

L'empereur s'en retourna chez lui et engendra une fille.

Le roi s'en retourna chez lui et engendra un garçon.

Mais l'arrangement passé entre eux fut oublié.

L'empereur envoya sa fille étudier, le roi aussi envoya son fils étudier . Or,

עָשָׂה בְּקִיסָר אֶחָד שְׁלֹא הָיָה לוֹ בָּנִים. גַּם מֶלֶךְ אֶחָד לֹא הָיָה לוֹ בָּנִים.

וְנָסַע הַקִּיסָר עַל הָאָרֶץ לְשׁוֹטֵט לְבַקֵּשׁ אוֹלִי יִמְצֵא אִיזָה עֲצָה וְתִרְוֹפָה לְהוֹלִיד בָּנִים.

גַּם הַמֶּלֶךְ נָסַע כְּמוֹ-כֵן, וְנִזְדַּמְּנוּ שְׁנֵיהֶם לְפָנֶיךָ אֶחָד, וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים זֶה מִזֶּה.

וְהַבִּיר הַקִּיסָר בְּהַמֶּלֶךְ שִׁישׁ לוֹ נִימוּס, שֶׁל מַלְכוּת, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ וְהוֹדָה לוֹ שֶׁהוּא מֶלֶךְ.

גַּם הַמֶּלֶךְ הַבִּיר בְּקִיסָר גַּם-כֵּן וְהוֹדָה לוֹ גַּם-כֵּן, וְהוֹדִיעוּ זֶה לְזֶה שְׁנֹסְעִים בְּשָׁבִיל בָּנִים וְנִתְקַשְּׁרוּ שְׁנֵיהֶם, בָּאֵם שֶׁיָּבֹאוּ לְבֵיתָם וְיִוִּלְדוּ נְשׁוֹתֵיהֶם זָכָר וּנְקֵבָה, בְּאִפְּן שִׁיְהִיוּ יְכוּלִים לְהִתְחַתֵּן, אִזִּי יִתְחַתְּנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם.

וְנָסַע הַקִּיסָר לְבֵיתוֹ וְהוֹלִיד בַּת.

וְהַמֶּלֶךְ נָסַע לְבֵיתוֹ וְהוֹלִיד בֶּן.

וְהִתְקַשְּׁרוּ הַנַּ"ל נְשֻׁבָּה מֵהֶם.

וְשָׁלַח הַקִּיסָר אֶת בָּתוֹ לְלָמַד, גַּם הַמֶּלֶךְ שָׁלַח אֶת בְּנוֹ לְלָמַד, וְנִזְדַּמְּנוּ

il se trouva que les deux enfants étudiaient chez le même précepteur.

Ils s'aimaient beaucoup et convinrent de se marier ensemble.

Le prince prit une bague et la passa à son doigt [de la fille de l'empereur] et ils s'épousèrent.

Puis, l'empereur envoya chercher sa fille et la fit ramener chez lui.

Le roi également envoya chercher son fils, et le fit ramener chez lui. Or, on proposait des arrangements de mariage à la fille de l'empereur, mais celle-ci n'en acceptait aucun, en raison de l'engagement [avec le prince].

Le fils du roi se languissait beaucoup d'elle.

Et la fille de l'empereur était toujours mélancolique.

L'empereur la conduisait visiter ses cours et ses palais, et lui montra la magnificence qui lui revenait, mais elle demeurait triste.

Le prince lui, se languissait profondément d'elle, au point qu'il en devint malade, et à toutes les questions qu'on lui posait : « De quoi es-tu malade ? » , il refusait de répondre.

On dit à celui qui le servait : « peut-être pourras-tu obtenir de lui des informations ? »

Il leur répondit qu'il connaissait [les causes de sa maladie], car il avait

שניהם יצלו מלמד אחד.

והיו אוהבים זה את זה מאד ונתקשרו ביניהם שישאו זה לזה.

ונטל הבן מלך טבעת ונתן על ידה ונתחתנו יחד.

אחר כך שלח הקיסר את בתו והביאה לביתו.

גם המלך שלח את בנו והביאו לביתו, והיו מדברים שדוכים לבת הקיסר, ולא רצתה שום שדוך מחמת התקשרות הנ"ל.

והבן מלך היה מנענע מאד אחריה.

גם הבת קיסר היתה עצבה תמיד.

והיה הקיסר מוליכה לחצרות שלו ופלטין שלו והראה אותה גדלתה, והיא היתה עצבה.

והבן מלך היה מנענע מאד אחריה עד שנחלה, וכל מה ששאלו אותו על מה אתה חולה, לא רצה להגיד.

ואמרו להמשמש אותו: אולי תוכל אתה לחקר אצלו.

ואמר להם שהוא יודע, כי הוא היה עמו אז במקום שלמד שם, והגיד

accompagné le prince là où il étudiait, et il leur dévoila la raison.

Le roi se souvint alors qu'il s'était déjà lié, auparavant et à l'époque, avec l'empereur.

Il alla et écrit à l'empereur de se préparer pour le mariage, comme ils s'étaient engagés précédemment.

Or, l'empereur ne voulut pas [de cette alliance]. Cependant, il ne pouvait se permettre de refuser [sans raison]; il répondit donc au roi qu'il lui envoie son fils, il jugerait ainsi s'il était capable de gouverner des états, et lui donnerait alors sa fille en mariage.

Le roi lui envoya donc son fils, c'est-à-dire que le roi envoya son fils chez l'empereur comme celui-ci le lui avait recommandé. Celui-ci l'installa dans une chambre et lui donna des documents concernant les affaires du royaume, afin de voir s'il serait capable de gouverner le pays.

Or, le prince se languissait profondément de la voir [la princesse], mais il ne lui était pas possible de la rencontrer.

Un jour qu'il allait le long d'un mur de miroirs, il l'aperçut et s'évanouit; elle le rejoignit, le ranima et lui déclara qu'elle ne voulait se marier avec personne, étant donné leur alliance. Il lui dit : « Que faire, et ton père n'est pas d'accord !? » .

לָהֶם הַדָּבָר.

וְאִזֵּי נִזְכַּר הַמֶּלֶךְ שֶׁכָּבַר גְּתִיחַתָּן הוּא עִם הַקֵּיסָר מִקֶּדֶם.

וְהִלֵּךְ וְכָתַב לְהַקֵּיסָר שְׂיִכִּין עֲצָמוֹ עַל הַחֲתָנָה כִּי כָּבַר גְּתִיקְשָׁרוֹ מִקֶּדֶם בְּנִ"ל.

וְלֹא רָצָה הַקֵּיסָר, אֵךְ לֹא הָיָה יָכֹל לְהָעִזּוֹ וּלְסָרֵב, וְהַשִּׁיב לוֹ שְׂיִשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אֶת בְּנוֹ אֵלָיו וְיִרְאֶה אִם יוּכַל לְנַהֵג מְדִינֹת, אִזֵּי יִשְׂיֵא בָתּוֹ אֵלָיו.

וְשָׁלַח בְּנוֹ אֵלָיו, הִינּוּ שֶׁהַמֶּלֶךְ שָׁלַח בְּנוֹ לְהַקֵּיסָר כְּאֲשֶׁר צִוָּה הַקֵּיסָר בְּנִ"ל, וְהוֹשִׁיבוֹ הַקֵּיסָר בְּתוֹךְ הַחֵדֶר וּמָסַר לוֹ נְיָרוֹת שֶׁל עֶסְקֵי הַמְּדִינָה לְרִאוֹת אִם יוּכַל לְנַהֵג אֶת הַמְּדִינָה.

וְהַבֶּן-מֶלֶךְ הָיָה מְתַנַּעֵנֵעַ מְאֹד לְרִאוֹת אוֹתָהּ, וְלֹא הָיָה אֹפֶשֶׁר לוֹ לְרִאוֹתָהּ.

פַּעַם אֶחָד הִלֵּךְ אֵצֶל כְּתֹל שֶׁל אֶסְפֶּקְלָרִיא, וְרָאָה אוֹתָהּ וְנָפַל חֲלָשׁוֹת וּבָאָתָהּ הִיא אֵלָיו וְנִעְרְתּוֹ וְסָפְרָה לוֹ שְׂאִינָה רוּצָה שׁוֹם שְׂדוּךְ מִחֲמַת הַחֲתֻקְשָׁרוֹת עִמוֹ, וְאָמַר לָהּ: מַה נַּעֲשֶׂה וְאָבִיךָ אֵינּוּ רוּצָה.

Elle répondit: « Quand bien même ! »
 [nous restons liés].
 Puis, ils décidèrent de s'enfuir sur la mer.
 Ils louèrent un bateau et embarquèrent.
 Ils voguèrent sur la mer.
 Ils voulurent ensuite se rapprocher du rivage.
 Ils accostèrent.
 Il y avait là-bas une forêt, ils y pénétrèrent.
 La fille de l'empereur retira sa bague et la confia au prince, puis elle s'allongea là-bas.
 Plus tard, le prince vit qu'elle allait se lever, il posa l'anneau auprès d'elle.
 Puis ils se levèrent et s'en revinrent au bateau.
 C'est alors que la princesse se souvint qu'ils avaient oublié la bague là-bas [dans la forêt], elle envoya donc le prince pour la récupérer.
 Il partit là-bas mais ne parvenait pas à retrouver l'endroit, il avança autre part mais ne trouvait toujours pas la bague.
 Il allait et la cherchait, d'un endroit à l'autre, il s'égara finalement et ne parvenait pas à revenir [jusqu'au rivage].
 La princesse partit à sa recherche et se perdit elle aussi.
 Quant au prince, il avançait, perdu; puis, il aperçut un chemin et le suivit

וַאֲמָרָה: אַף-עַל-פִּי-כֵן.
 אַחֲר־כֵּן הִתְיַעֲצוּ שְׂיָנִיחוּ לְפָרֵשׁ
 עֲצָמָם עַל הַיָּם.
 וַשְּׁכָרוּ לָהֶם סְפִינָה וּפָרְשׁוּ בָיָם.
 וְהָלְכוּ עַל הַיָּם.
 אַחֲר־כֵּן רָצוּ לְקָרֵב עֲצָמָם אֶל
 הַסָּפָר.
 וּבָאוּ לְסָפָר.
 וְהָיָה שָׁם יַעַר וְהָלְכוּ לְשָׁם.
 וְלָקְחָהּ הַבֵּת-קִיסָר הַטַּבַּעַת וְנָתְנָהּ
 לוֹ, וְהָיָה שֹׁכְבָה שָׁם.
 אַחֲר־כֵּן רָאָה הַבֶּן-מֶלֶךְ שֶׁבְסֻמוֹךְ
 תַּעֲמֹד, וְהִנִּיחַ הַטַּבַּעַת אֶצְלָהּ.
 אַחֲר־כֵּן עָמְדוּ וְהָלְכוּ אֶל הַסְּפִינָה.
 בְּתוֹךְ כֵּן נִזְכְּרָה שֶׁשָּׁכְחוּ הַטַּבַּעַת
 שָׁם, וְשָׁלְחָה אוֹתוֹ אַחֲרֵי הַטַּבַּעַת.
 וְהָלַךְ לְשָׁם וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְמַצֵּא
 הַמָּקוֹם וְהָלַךְ לְמָקוֹם אַחֵר וְלֹא הָיָה
 יָכֹל לְמַצֵּא הַטַּבַּעַת.
 וְהָיָה הוֹלֵךְ לְבַקֵּשׁוֹ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם
 עַד שֶׁנִּתְעָה וְלֹא הָיָה יָכֹל לְחֹזֵר.
 וְהָיָה הָלֹכָה לְבַקֵּשׁוֹ וְנִתְעִית גַּם-כֵּן.
 וְהָיָה הוּא הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, הוֹלֵךְ

jusqu'à un endroit habité. Il ne savait quoi faire et s'engagea comme domestique.

La princesse aussi avançait, perdue. Elle décida de s'installer au bord de la mer, et revint vers le rivage.

Là-bas poussaient des arbres fruitiers. Elle s'installa là-bas. Dans la journée, elle parcourait le rivage, peut-être trouverait-elle des passants.

Elle se nourrissait de fruits; la nuit venue, elle grimpait dans un arbre, afin de se protéger des bêtes sauvages.

Il était une fois, un marchand extrêmement prospère, qui faisait du commerce dans le monde entier, il avait un fils unique.

Le marchand était vieux.

Un jour, le fils déclara à son père : « Etant donné que tu es agé et moi je suis jeune; or, tes gens de confiance ne font pas attention à moi, [un jour] tu mourras, je resterai seul et ne saurai pas quoi faire; confie-moi donc un navire et des marchandises, j'irai sur la mer et deviendrai habile au commerce. »

Son père lui donna un navire et des marchandises, il voyagea à l'étranger et vendit ses marchandises, il en acheta d'autres et réussit.

Alors qu'il était en mer, ils aperçurent [de son navire] les arbres où se trouvait la fille de l'empereur,

וְתוֹעָה, אַחֲר־כֵּן רָאָה דָּרָךְ וְהִלֵּךְ לְיָשׁוּב, וְלֹא הָיָה לוֹ מָה לַעֲשׂוֹת, וַנַּעֲשֶׂה מְשָׁרֵת.

גַּם הָיָא הָיְתָה הוֹלְכֵת וְתוֹעָה, וַיִּשְׁבָּה עֲצָמָה שֶׁתֵּשֵׁב אֶצֶל הַיָּם, וְהִלְכָה אֶל שְׂפַת־הַיָּם.

וְהָיָה שָׁם אֵילָנוֹת שֶׁל פְּרוֹת. וַיִּשְׁבָּה שָׁם, וּבַיּוֹם הָיְתָה הוֹלְכֵת אֶצֶל הַיָּם, אוֹלֵי תִמְצָא עוֹבְרִים וְשׁוֹבִים.

וְהָיְתָה מִתְּפַרְנֶסֶת מִן הַפְּרוֹת, וּבְלִילָהּ הָיְתָה עוֹלָה עַל אֵילָן כִּדֵּי שֶׁתִּהְיֶה נִשְׁמָרֵת מִן הַחַיּוֹת:

וַיְהִי הַיּוֹם וְהָיָה סוֹחֵר גָּדוֹל מִפְּלָג מְאֹד, וְהָיָה לוֹ מִשְׂאֵו־מִתָּן בְּכָל הָעוֹלָם, וְהָיָה לוֹ בֶן יָחִיד.

וְהַסּוֹחֵר הָיָה זָקֵן.

פַּעַם אֶחָד אָמַר הַבֶּן לְאָבִיו: בְּאִשֶּׁר שָׂאתָה זָקֵן וְאֲנִי נָעַר וְהַנְּאֻמָּנִים שְׂלִיף אֵינָם מִשְׁנִיחִים כָּלֵל עָלַי, וְאַתָּה תִּסְתַּלֵּק וְאַהֲיָה נִשְׂאָר רִיק וְלֹא אֶדַע מָה לַעֲשׂוֹת; בְּכֵן תֵּן לִי סְפִינָה עִם סְחוּרָה וְאַלֶּךְ עַל הַיָּם כִּדֵּי לְהִיּוֹת בְּקִי בְּמִשְׂאֵו־מִתָּן.

וַנִּתֵּן לוֹ אָבִיו סְפִינָה עִם סְחוּרָה, וְהִלֵּךְ לְמַדְיָנוֹת וּמְכַר הַסְּחוּרָה וְקָנָה סְחוּרָה אַחֲרֵת וְהִצְלִיחַ.

בְּהִיּוֹתוֹ עַל הַיָּם רָאוּ אוֹתָן הָאֵילָנוֹת הַנִּלְ, שֶׁהָיְתָה הַבַּת־קִיסָר שָׁם, וְסָבְרוּ שֶׁהוּא יָשׁוּב וְרָצָה לִילֵךְ

ils pensèrent qu'il s'agissait d'un endroit habité, et le fils du marchand voulut s'y rendre.

Lorsqu'ils approchèrent, ils virent que ce n'était que des arbres et voulurent s'en retourner.

Entre temps, le marchand regarda – c'est-à-dire que le fils du marchand regarda depuis la mer et aperçut là-bas un arbre avec dessus comme une forme humaine; il pensa qu'il se trompait sans doute.

Il en parla à ceux qui étaient présents là-bas. Ils regardèrent et distinguèrent aussi comme une forme humaine sur l'arbre; ils décidèrent de s'approcher de l'endroit et envoyèrent là-bas un homme avec une barque.

Eux gardaient les yeux fixés sur la mer, pour diriger l'émissaire, afin qu'il ne se trompe pas de direction et soit guidé vers l'arbre.

L'envoyé arriva à l'endroit et vit qu'un homme était perché là-bas, il les en informa.

Le fils du marchand se déplaça lui-même, et vit qu'elle [la fille de l'empereur] était assise là-bas, il lui demanda de descendre.

Elle lui répondit qu'elle refusait de monter à bord du navire, sauf s'il promettait de ne pas la toucher jusqu'à qu'il rentre chez lui et l'épouse selon les coutumes.

Il lui promit.

לְשֵׁם.

וּכְשֶׁנִּתְקַרְבוּ רָאוּ שֶׁהֵם אֵילָנוֹת וְרָצוּ לְחֹזֵר.

בְּתוֹךְ כֶּךָ הֶעִיץ הַסּוֹחֵר, הֵינּוּ בֵּין הַסּוֹחֵר הַגִּזְלִי, לְתוֹךְ הַיָּם וְרָאָה שֵׁם אֵילָן וְעָלָיו כְּמַרְאֵה אָדָם, וְסָבַר שֶׁמָּא הוּא טוֹעֵה עֲצָמוֹ.

וְהִגִּיד לְשֹׂאֵר הָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ שָׁם וְהִבִּיטוּ וְרָאוּ גַם-כֵּן כְּמַרְאֵה אָדָם עַל הָאֵילָן וְהִתְיַשְּׁבוּ לְהִתְקַרֵּב לְשֵׁם וּשְׁלַחוּ אִישׁ עִם סְפִינָה קְטַנָּה לְשֵׁם.

וְהֵם הָיוּ מִבִּיטִים בְּתוֹךְ הַיָּם, כִּדִּי לְכוּן אֶת הַשְּׁלִיחַ שֶׁלֹּא יטֹעֵה מִן הַדֶּרֶךְ כִּדִּי שִׁילֵךְ מִכוּן אֶל הָאֵילָן הַגִּזְלִי.

וְהִלֵּךְ לְשֵׁם וְרָאָה שֶׁיּוֹשֵׁב שָׁם אָדָם וְהִגִּיד לָהֶם.

וְהִלֵּךְ בְּעֲצָמוֹ, בֵּין הַסּוֹחֵר הַגִּזְלִי, וְרָאָה שֶׁיּוֹשֶׁבֶת שָׁם, הֵינּוּ הַבַּת-קִיסָר הַגִּזְלִי שֶׁהִיְתָה יּוֹשֶׁבֶת שָׁם כַּגִּזְלִי, וְאָמַר לָהּ שֶׁתֵּרַד.

וְאָמְרָה לוֹ שֶׁאֵינָה רוֹצֵה לְכַנֵּס אֶל הַסְּפִינָה, כִּי-אִם שִׁיבְטִיחָה שֶׁלֹּא יִגַּע בָּהּ כִּי-אִם כְּשִׁיבוֹא לְבֵיתוֹ וַיִּשָּׂא אוֹתָהּ בְּדַת.

וְהִבְטִיחַ לָהּ.

La princesse l'accompagna à bord du navire. Il constata alors qu'elle chantait et jouait de la musique, qu'elle savait parler plusieurs langues, il se réjouit de l'avoir rencontrée.

Alors qu'ils approchaient de chez lui, elle lui proposa qu'il rentre chez lui et prévienne son père, ses proches et ses connaissances, que tous sortent l'accueillir, étant donné qu'il amenait une dame de cette qualité.

Ensuite, elle lui révélerait qui elle était, car même auparavant, elle avait exigé qu'il ne l'interrogea pas sur son identité, jusqu'après le mariage, alors il saurait qui elle était, et il le lui avait consentie.

Elle lui proposa: « Egalement, puisque tu reviens accompagné d'une noble dame, il conviendrait que tu fasses boire tous tes matelots, ceux qui dirigent le navire, qu'ils sachent que leur patron s'apprête à épouser une dame d'importance. Il accepta et, prenant du très bon vin qu'il avait à bord, il en donna à ses matelots qui s'enivrèrent à l'excès.

Quant à lui, il se rendit à son foyer, annoncer à son père et ses proches etc. Les marins se saoulèrent et, descendus du bateau, s'écroulèrent d'ivresse.

Or, pendant que là-bas, on se préparait avec toute la famille [du marchand] à aller l'accueillir, la fille de l'empereur détacha le bateau du

וּנְכַנְסָה אֶצְלוֹ לְסַפִּינָה, וְרָאָה שֶׁהִיא מְזַמֶּרֶת עַל כְּלֵי זֶמֶר וַיְכוּלָה לְדַבֵּר בְּכַמָּה לְשׁוֹנוֹת, וְשָׂמַח עַל שֶׁנִּזְדַּמְּנָה לוֹ.

אַחֲר־כֵּן כָּשֶׁהִתְחִילוּ לְהִתְקַרֵּב לְבֵיתוֹ, אָמְרָה לוֹ, שֶׁהַיֵּשֶׁר שִׁילֵךְ לְבֵיתוֹ וַיּוֹדִיעַ לְאָבִיו וּקְרוֹבָיו וְכָל מִידְעָיו שֶׁכֵּלֶם יֵצְאוּ לְקַרְאֲתָהּ, בְּאֲשֶׁר שָׁמוּלִיךְ אִשָּׁה חֲשׁוּבָה כָּזוֹ.

וְאַחֲרֵי כֵּן יִתְוַדַּע לוֹ מִי הִיא, כִּי גַם מִקֶּדֶם הִתְנָה הִיא עִמּוֹ שֶׁלֹּא יִשְׁאַל אוֹתָהּ מִי הִיא עַד אַחֲרֵי הַחֲתֻנָּה, אִם יָדַע מִי הִיא, וְהַסְכִּים עִמָּהּ.

אָמְרָה לוֹ: גַּם הַיֵּשֶׁר בְּאֲשֶׁר שָׂאֲתָה מוֹלִיךְ אִשָּׁה כָּזוֹ שֶׁתִּשְׁכַּר אֶת כָּל הַמַּאֲטְרָאסִן, הַמוֹלִיכִין הַסַּפִּינָה לְמַעַן יָדְעוּ שֶׁהַסּוֹחֵר שֶׁלָּהֶם יֵשׁ לוֹ נְשׁוּאִין עִם אִשָּׁה כָּזוֹ וְהַסְכִּים עִמָּהּ וְלָקַח יַיִן טוֹב מְאֹד שֶׁהָיָה לוֹ בְּסַפִּינָה וְנָתַן לָהֶם וְנִשְׁתַּכְּרוּ מְאֹד.

וְהוּא הִלֵּךְ לְבֵיתוֹ לְהוֹדִיעַ לְאָבִיו וּקְרוֹבָיו כִּנְ"ל, וְהַמַּאֲטְרָאסִן נִשְׁתַּכְּרוּ וַיֵּצְאוּ מִן הַסַּפִּינָה, וְנָפְלוּ וְשָׁכְבוּ בְּשִׁכְרוֹתָם.

וּבְעוֹד שֶׁהָיוּ מְכִינִים עֵצְמָם שָׁם לִילֵךְ לְקַרְאֲתָהּ עִם כָּל הַמְּשַׁפְּחָה, הָלַכָּה הִיא וְהִתִּירָה הַסַּפִּינָה מִן הַסִּפָּר,

rivage, hissa les voiles et s'enfuit avec le navire.

Ils arrivèrent – le marchand et toute sa famille, à l'endroit où le bateau était amarré, mais ils ne trouvèrent rien.

Le marchand – le père, était très furieux contre son fils. Ce dernier – le fils du marchand qui était revenu avec le bateau, protestait avec véhémence : « Crois-moi, j'ai ramené un navire rempli de marchandises etc » , mais eux ne voyaient rien.

Le fils déclara : « Interroge-donc les matelots ! »

Le marchand alla les questionner, mais eux gisaient ivres morts.

Plus tard, ils se réveillèrent et le marchand les interrogea. Ils ne comprenaient rien à ce qui leur était arrivé, ils se rappelaient seulement qu'ils avaient ramené un navire rempli etc et ils ne savaient pas où il était passé.

Le marchand fut très courroucé contre son fils, il le chassa de chez lui, il ne devait plus se présenter devant lui.

Le fils le quitta et erra au hasard. Quant à elle – la fille de l'empereur, elle naviguait sur la mer.

Il était une fois un roi qui se faisait construire des palais sur la mer, car il appréciait l'air marin.

וּפְרָשָׁה הַיְלֹנֹת (הֵינּוּ הַלְאוּיִנְטִין) וְהִלְכָה לָהּ עִם הַסְּפִינָה.

וְהֵם בָּאוּ אֶל הַסְּפִינָה, הֵינּוּ כָּל הַמְּשֻׁפָּחָה שֶׁל הַסּוֹחֵר, וְלֹא מָצְאוּ דָבָר.

וַחֲרָה לְהַסּוֹחֵר אָבִי הַבֵּן הַזֶּה לְמָאד וְהוּא צוֹעֵק וְאוֹמֵר, הֵינּוּ הַבֵּן שֶׁל הַסּוֹחֵר הַזֶּה שֶׁהָיָה בָּא עִם הַסְּפִינָה הַזֶּה לְצַעֵק וְאָמַר: תֵּאֱמִין לִי שֶׁהֵבֵאתִי סְפִינָה עִם סְחוֹרָה וְכוּ', וְהֵם אֵינָם רוֹאִים דָּבָר.

וְאָמַר לוֹ: תִּשְׁאַל לְהַמַּטְרָאסִין.

וְהִלֵּךְ לְשֹׂאֵל אוֹתָם, וְהֵם שׁוֹכְבִים שְׂכוּרִים.

אַחַר כֵּן נִנְעְרוּ, וְשֹׂאֵל לָהֶם וְאֵינָם יוֹדְעִים כְּלָל מָה עָבַר עֲלֵיהֶם רַק יוֹדְעִים שֶׁהֵבִיאוּ סְפִינָה עִם כָּל הַזֶּה וְאֵינָם יוֹדְעִים הֵיכָן הִיא.

וַחֲרָה הַסּוֹחֵר מְאֹד עַל בְּנוֹ וַגֵּרְשׁוֹ מִבֵּיתוֹ, וְלֹא יָבֹא לְגַנֵּד פָּנָיו.

וְהִלֵּךְ מִמְּנוֹ נָע וָנָד, וְהִיא, הֵינּוּ הַבֵּת־קִיסָר הַזֶּה, הֵיטָה הוֹלֶכֶת עַל הַיָּם:

וַיְהִי הַיּוֹם וְהָיָה מִלֵּךְ אַחֵר וְהָיָה בּוֹנֵה לוֹ פְּלָטִין עַל הַיָּם כִּי שָׁם הוֹטֵב בְּעֵינָיו לְבָנוֹת פְּלָטִין מִחַמַּת אוֹר

Et les navires passaient là-bas [au large de ses palais]

La fille de l'empereur, qui parcourait les mers, vogua à proximité du palais de ce roi.

Le roi regardait et remarqua un navire sans capitaine ni équipage, il crut qu'il se trompait et ordonna à ses gens de regarder, ils virent la même chose.

Elle [la princesse] se rapprocha du palais.

Puis elle se ravisa: « Qu'ai-je à faire d'un palais? »

Et elle commença à s'en retourner.

Mais le roi envoya après elle, la ramena et la fit venir chez lui. Or, ce roi n'était pas marié, car il ne parvenait pas à faire son choix, celle qu'il désirait ne consentait pas, et réciproquement.

Lorsque la fille de l'empereur arriva là-bas, elle lui fit promettre qu'il ne la toucherait pas jusqu'au mariage, il le lui promit.

Elle lui demanda qu'il n'ouvre ni ne touche à son navire, que celui-ci reste en mer jusqu'au mariage. Tous constateraient alors l'étendue des richesses qu'elle avait amené, que personne ne dise qu'il avait épousé une femme roturière [sans distinction].

Il le lui promit.

הַיָּם.

וְהַסְפִּינֹת הוֹלְכוֹת שָׁם.

וְהִיא, הֵינּוּ הַבַּת־קִיסָר הַגִּזְלָה, הִיָּתָה הוֹלְכֶת עַל הַיָּם וּבָאתָה סָמוּךְ לַפְּלָטִין שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַגִּזְלָה.

וְהַמֶּלֶךְ הַבֵּיט וַרְאָה סְפִינָה בְּלִי מְנַהֲיָיִם וְאִין שָׁם אַנְשִׁים, וְסָבַר שֶׁהוּא טוֹעֵה עֲצוּמוֹ, וְעָוָה לְאַנְשָׁיו שִׁיסְתַּכְּלוּ וַרְאוּ גַם־כֵּן כֵּן.

וְהִיא נִתְקַרְבָּה אֶל הַפְּלָטִין.

אַחֲר־כֵּן הִתְיַשְּׁבָה עֲצוּמָה: לָמָּה לָּהּ הַפְּלָטִין.

וְהִתְחִילָה לְחֹזֵר.

וְשָׁלַח הַמֶּלֶךְ וְהַחֲזִירָה וְהַבִּיָּאָה לְבֵיתוֹ, וְהַמֶּלֶךְ הַגִּזְלָה לֹא הָיָה לוֹ אִשָּׁה, כִּי לֹא הָיָה יָכֹל לְבָרֵר לוֹ, כִּי מִי שֶׁהָיָה רוֹצֵה לֹא רָצְתָה הִיא וְכֵן לְהַפְּךָ.

וּכְשֶׁבָאתָה לְשָׁם הַבַּת־קִיסָר הַגִּזְלָה אָמְרָה לוֹ שִׁישָׁבַע לָּהּ שְׁלֹא יִנַּע בָּהּ עַד שִׁישָׁאֲנָה כַּדָּת, וְנִשְׁבַּע לָּהּ.

וְאָמְרָה לוֹ שְׁרְאוּי שְׁלֹא יִפְתַּח אֶת הַסְפִּינָה שְׁלָהּ וְלֹא יִנַּע בָּהּ, רַק שְׁתַּעֲמַד כָּךְ עַל הַיָּם עַד הַנִּשְׂוֹאִין וְאִזּוּ יִרְאוּ הַכֹּל אֶת רַבּוּי הַסְּחֹרָה שֶׁהַבִּיָּאָה לְבַל יֵאמְרוּ שֶׁלְקַח אִשָּׁה מִן הַשּׁוּק.

וְהַבְטִיחַ לָּהּ כֵּן.

Le roi écrivit à tous les pays, qu'ils se réunissent et viennent [assister] à son mariage, il construisit un palais pour la princesse.

Elle [la fille de l'empereur] ordonna qu'on lui envoie onze filles de ministres, qui lui tiendraient compagnie.

Le roi donna un ordre et on lui envoya onze filles de ministres de très haut rang, on bâtit à chacune un palais privé, elle aussi [la fille de l'empereur] possédait son palais personnel, et toutes se réunissaient chez elle, jouaient d'instruments de musique et se divertissaient là-bas, en sa compagnie.

Un jour, elle leur proposa de les emmener [pour une promenade] en mer, elles partirent avec elle.

Elles s'amusaient là-bas, et la princesse leur proposa de les régaler d'un bon vin qu'elle possédait, elle leur servit du vin qui se trouvait à bord. Les dames de compagnie s'enivrèrent et s'écroulèrent, gisant [sur le pont du navire].

La princesse alla et dénoua les amarres, elle hissa les voiles et s'enfuit avec le navire.

Eux, c'est-à-dire le roi et ses gens, regardèrent et s'aperçurent que le bateau [de la princesse] n'était plus là, ils en furent terrifiés.

Le roi déclara: « Prenez garde de ne pas le lui annoncer subitement, car sa

וְהַמֶּלֶךְ כָּתַב לְכָל הַמְּדִינֹת שִׁיתְקַבְּצוּ וַיָּבִיאוּ עַל הַחֲתָנָה שָׁלוֹ, וּבָנָה פְּלָטִין בַּשְּׂבִילָהּ.

וְהִיא צִוְתָה שִׁיבִיאוּ לָהּ אֶחָד־עֶשֶׂר בָּנוֹת שָׂרִים שִׁיְהִיו עִמָּהּ.

וַצִּוּהָ הַמֶּלֶךְ וּשְׁלַחוּ לָהּ אֶחָד־עֶשֶׂר בָּנוֹת שָׂרִים גְּדוּלִים מְאֹד וּבָנְאוּ לְכָל אֶחַת פְּלָטִין מִיָּחָד, וְהִיא הִיָּתָה לָהּ גַּם בֵּן פְּלָטִין מִיָּחָד, וְהָיוּ מִתְקַבְּצוֹת אֵלֶיהָ, וְהָיוּ מְזַמְּרוֹת בְּכֵלֵי־שִׁיר וּמִשְׁחָקִים שָׁם עִמָּהּ.

פַּעַם אֶחַת אָמְרָה לָהֶם שְׂתַלְּךְ עִמָּהֶם עַל הַיָּם, וְהִלְכוּ עִמָּהּ.

וְהָיוּ מִשְׁחָקִים שָׁם, וְאָמְרָה לָהֶם שְׂתַכְבֵּד אוֹתָם בַּיַּיִן טוֹב שִׁישׁ לָהּ, וְנִתְּנָה לָהֶם מִהַיַּיִן שְׂבִסְפִינָה וְנִשְׂתַּכְּרוּ וְנִפְּלוּ וְשָׁכְבוּ.

וְהִלְכָה וְהִתִּירָה הַסְּפִינָה וּפְרָשָׁה הַיּוֹלוֹנוֹת וּבְרָחָה עִם הַסְּפִינָה.

וְהֵם, הֵינּוּ הַמֶּלֶךְ וְאֲנָשָׁיו, הִצִּיצוּ וְרָאוּ שֶׁהַסְּפִינָה אֵינָנָה וְנִבְּהָלוּ מְאֹד.

וְאָמַר הַמֶּלֶךְ: הִזְהָרוּ שְׁלֹא לְהַגִּיד לָהּ

peine serait immense à l'égard d'un si précieux vaisseau. » En effet, le roi ne savait pas que la princesse elle-même s'était enfuie avec le bateau, il pensait qu'elle se trouvait encore dans ses appartements, peut-être croirait-elle que le roi avait offert le navire à quelqu'un. [Le roi ordonna :] « Que l'on envoie l'une des onze dames de compagnie, afin de lui annoncer avec délicatesse la terrible nouvelle ! »

Les gens du roi se rendirent dans l'un des appartements [réservés aux dames de compagnie], mais ils ne trouvèrent personne.

Ni dans le second, ni dans aucun des onze appartements, ils ne trouvèrent personne.

Ils décidèrent d'envoyer ne vieille gouvernante, la nuit venue, pour parler à la princesse.

Ils allèrent à sa chambre [de la princesse], mais ne trouvèrent personne. Ils furent terrifiés.

Quant aux dames de compagnie, leurs pères s'étaient habitués à correspondre [avec elles] par lettres, et ils se rendirent compte qu'à présent ils envoyaient des lettres mais ne recevaient aucune réponse de leurs filles.

Les ministres voyagèrent eux-mêmes là-bas. Ils ne trouvèrent pas leurs filles et en furent très courroucés. Ils décidèrent de se débarrasser du roi, c'est-à-dire de l'envoyer là où on

פְּתָאִם כִּי צִעְרָה יְהִיָּה גְדוֹל מְאֹד עַל סְפִינָה יְקָרָה כְּזוֹ, כִּי הַמֶּלֶךְ לֹא הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהִיא בְּעֶצְמָהּ בְּרַחָה עִם הַסְּפִינָה וְהָיָה סָבוּר שֶׁהִיא עַדִּין בְּחִדְרָהּ, גַּם אוֹלֵי תִּסְבֹּר שֶׁהַמֶּלֶךְ נָתַן לְאַחַד אֶת הַסְּפִינָה, רַק יִשְׁלְחוּ אֶת שְׂרָרָה אֶחָת מִהַבָּנוֹת-שָׂרִים הַנִּלְלִים לְהַגִּיד לָהּ בְּחֻכְמָה.

וְהִלְכוּ לְחִדְרֵי אַחַד וְלֹא מָצְאוּ אָדָם.

וְכֵן לְחִדְרֵי שְׁנַי וְכֵן לְכָל הָאֲחֵרֵי-עֶשְׂרֵי חֲדָרִים, וְלֹא מָצְאוּ אָדָם.

וְהַסְּפִימוּ לְשַׁלַּח בְּלַיְלָה שְׂרָרָה זְקֵנָה לְהַגִּיד לָהּ.

וְהִלְכוּ לְחִדְרָהּ וְלֹא מָצְאוּ אָדָם וְנִבְהָלוּ מְאֹד.

וְאֲבִיהֶן שֶׁל הַבָּנוֹת-שָׂרִים הַנִּלְלִים שֶׁהָיוּ רְגִילִים שִׁינְיָעוּ לָהֶם אֲנָרוֹת זֶה מִזֶּה, וְעַתָּה רָאוּ שֶׁהֵם שׁוֹלְחִים אֲנָרוֹת וְאִין לָהֶם שׁוֹם אֲנָרֵת מִבָּנוֹתֵיהֶם.

עָמְדוּ הַשָּׂרִים וְנָסְעוּ בְּעֶצְמָן לְשָׂם, וְלֹא מָצְאוּ אֶת בָּנוֹתֵיהֶם, וְחָרָה לָהֶם מְאֹד, וְאָמְרוּ לְשַׁלַּח אֶת הַמֶּלֶךְ, דִּהְיִנוּ לְמָקוֹם שִׁשׁוֹלְחִין הַחַיִּיבִים

envoie les condamnés à mort, car ils jouissaient d'une autorité de princes et dignitaires du royaume. Cependant, ils réfléchirent : « En quoi le roi est-il coupable et mérite-t-il de mourir ? Il n'est pas responsable de la situation. »

Ils résolurent donc de [simplement] le détrôner et de l'exiler.

Ils le destituèrent et le chassèrent; il s'en alla.

Quant à elle – la fille de l'empereur, qui s'était enfuie avec les onze dames de compagnie, les filles des dignitaires, elle était partie avec le navire.

Plus tard, les filles de la noblesse s'éveillèrent, et recommencèrent à s'amuser comme auparavant, car elles ignoraient que le navire avait déjà quitté le rivage. Elles proposèrent [à la princesse] : « Retournons-nous en ! »

Elle leur répondit : « Restons ici encore un peu ! »

Puis, un vent de tempête se leva. Elles demandèrent : « Retournons à la maison ! »

Elle leur fit savoir que le navire était déjà loin des côtes.

Elles lui demandèrent pour quelle raison elle avait fait cela.

Elle répondit qu'elle craignait que le navire ne se brise à cause du vent de tempête, c'est pourquoi elle avait dû

מִיָּתֵהּ (שְׁקוֹרִין "פֶּאֶרְשִׁיקוֹן"), כִּי הֵם
הָיוּ הַשָּׂרִי מְלוֹכָה, אֲךָ נִתְיָשְׁבוּ מֶה
חָטָא הַמֶּלֶךְ שִׁיתְחַיֵּב שְׁלוֹחַ כִּי נֶאֱמַר
בְּדָבָר.

וְהַסְכִּימוּ לְהַעֲבִירוּ מִמַּלְכוּתוֹ
וּלְגָרְשׁוֹ.

וְהַעֲבִירוּ אוֹתוֹ וַיִּגְרְשׁוּהוּ וְהָלַךְ לוֹ:

וְהִיא, הִינּוּ הַבַּת־קִיסָר הַנִּלְלָה
שֶׁבָרְחָה עִם הָאֲחֵת־עֲשָׂרָה בָנוֹת
שָׂרִים, הָלְכָה עִם הַסְּפִינָה.

אַחֲר־כֵּן נִנְעְרוּ הַשָּׂרוֹת הַנִּלְלָה,
וְהִתְחִילוּ שׁוֹב לְשַׁחַק בְּמַקְדָּם, כִּי
לֹא יָדְעוּ שֶׁהַסְּפִינָה כְּבָר הָלְכָה מִן
הַסָּפָר, וְאָמְרוּ לָהּ: נַחְזֹר.

וְהַשִּׁיבָה לָהֶם: נִשְׁתָּה עוֹד כָּאֵן קֶצֶת.

אַחֲר־כֵּן עָמַד רוּחַ סְעָרָה וְאָמְרוּ:
נַחְזֹר לְבֵיתֵנוּ.

וְהוֹדִיעָה לָהֶם שֶׁהַסְּפִינָה כְּבָר
פָּרְשָׁה מִן הַסָּפָר.

וְשָׂאָלוּ אוֹתָהּ עַל מֶה עָשְׂתָה כֵּן.

וְאָמְרָה שֶׁהִיָּתָה יִרְאָה פֶּן תִּשָּׁבֵר
מִחַמַּת הָרוּחַ סְעָרָה, עַל כֵּן הִכְרַחָה
לְהִתִּירָה וּלְפָרֵשׁ הַיָּלְאוֹת.

le détacher et hisser les voiles.

Elles voguaient donc sur la mer, la fille de l'empereur et les onze filles de princes, jouant là-bas d'instruments de musique.

Elles passèrent au large d'un palais et proposèrent à la princesse : « Approchons-nous en ! » , mais la princesse refusa.

Elle déclara qu'elle avait [déjà] regretté de s'être approchée du palais, c'est-à-dire de s'être approchée du palais du roi qui avait désiré l'épouser.

Plus tard, elles aperçurent comme une sorte d'île et s'en approchèrent.

Il y avait là-bas douze brigands, qui voulurent les tuer.

La fille de l'empereur leur demanda : « Qui est le plus important d'entre vous ? »

Ils le lui désignèrent.

Elle l'interrogea : « Quelles sont vos occupations ? »

Il lui répondit qu'ils étaient des brigands.

Elle lui déclara : « Nous aussi, nous volons. La différence est que vous dérobez en usant de votre force, et que nous exerçons par la ruse, car nous connaissons plusieurs langues et jouons de la musique.

Aussi, quel avantage auriez-vous à nous tuer ? Mieux vaut-il nous épouser, et vous obtiendrez en plus

וְהָיוּ הוֹלְכִים עַל הַיָּם, הַבַּת־קִיסָר עִם הָאֲחַת־עֶשְׂרֵה בָּנוֹת־שָׂרִים הַנִּל, וְהָיוּ מְזַמְּרִים שָׁם בְּכָל־יּוֹמָם.

וּפָגְעוּ בַּפְּלָטִין, וְאָמְרוּ לָהּ הַשָּׂרוֹת הַנִּל: גִּתְקָרְב לָשָׁם, וְלֹא רָצְתָהּ.

וְאָמְרָה כִּי גִתְחַרְטָה עַל שִׁנְתְּקָרְבָהּ אֶצֶל פְּלָטִין הַנִּל, הִינּוּ עַל שִׁנְתְּקָרְבָהּ לְפָלָטִין שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּל שָׂרְעָה לְשֵׂא אֹתָהּ כַּנִּל.

אַחֲר־כֵּן רָאוּ כַּמִּין אִי־הַיָּם וְגִתְקָרְבוּ לָשָׁם.

וְהָיוּ שָׁם שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה גִזְלָנִים, וְרָצוּ לְהַרְגֵם.

וְשָׂאָלָהּ הִיא: מִי הַגָּדוֹל שִׁבְכֶם.

וְהִירָאוּ לָהּ.

אָמְרָה לוֹ: מַה מַּעֲשֵׂיכֶם.

אָמַר לָהּ שְׂהֵם גִּזְלָנִים.

אָמְרָה לוֹ: אַף אֲנַחְנוּ גִזְלָנִים; רַק שְׂאֲתֶם גִּזְלָנִים בְּגִבּוֹרָה שְׁלַכְכֶם, וְאֲנַחְנוּ גִזְלָנִים עַל־יְדֵי חֲכָמָה כִּי אָנוּ מְלַמְּדִים בְּלִשׁוֹנוֹת וּבְכָל־יּוֹמָם.

בְּכֵן מַה בַּצַּע כִּי תַתְּהַרְגוּ אֹתָנוּ, הֲלֹא טוֹב שְׂתִשְׂאוּ אֹתָנוּ לְנָשִׁים וְיִהְיֶה לָכֶם גַּם הַעֲשִׂירוֹת שֶׁלָּנוּ.

notre richesse ! »

Elle leur montra le contenu du navire, ils approuvèrent ses paroles.

Les voleurs leur montrèrent eux-aussi toutes leurs richesses et les menèrent à tous leurs endroits. Ils acceptèrent de ne pas se marier tous ensemble, mais les uns après les autres, c'est-à-dire que les brigands n'épouseraient pas les filles de ministres toutes ensemble, les mariages seraient célébrés l'un après l'autre, il fut également convenu que les brigands choisiraient la dame correspondant à leur rang, le plus important en premier etc.

Elle leur déclara ensuite qu'elle allait les honorer d'un vin exquis qu'elle possédait à bord du navire, vin qu'elle n'avait encore jamais utilisé et qui était resté caché jusqu'au jour où l'Eternel béni-soit-il lui enverrait son prétendant.

Elle leur versa le vin dans douze coupes et proposa que chacun boive de chacune d'entre elles. Ils burent, s'enivrèrent et s'écroulèrent.

Elle déclara à ses compagnes: « Allez et égorguez chacune votre époux! » . Elles allèrent et les tuèrent tous.

Elles découvrirent là-bas une fortune prodigieuse, telle qu'aucun roi n'en avait jamais possédée.

Elles décidèrent de n'emporter ni le cuivre, ni l'argent, uniquement l'or et

וְהִרְאָהּ הִיא לָהֶם מַה שֶּׁבְּסִפִּינָהּ, וְנִתְרַצוּ לְדַבְּרֶיהָ.

וְהִרְאוּ הַגְּזֵלָנִים לָהֶם גַּם-כֵּן כָּל הָעֲשִׂירוֹת שֶׁלָּהֶם, וְהוֹלִיכוּ אוֹתָם בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁלָּהֶם וְהִסְכִּימוּ שֶׁלֹּא יִהְיוּ נוֹשְׂאִים בְּבֵת-אֶחָת כִּי-אִם בְּזֶה אַחֵר זֶה, הֵינּוּ שֹׁכְלֵי הַגְּזֵלָנִים הַנִּלְלִים לֹא יִהְיוּ נוֹשְׂאִים אֶת הַשְּׂרָרוֹת הַנִּלְלִים בְּכֵלם בְּבֵת-אֶחָת, רַק הַנְּשׂוּאִין שֶׁלָּהֶם יִהְיֶה בְּזֶה אַחֵר זֶה, גַּם שִׁבְרָרוּ לְכָל אֶחָד שְׂרָרָה אֶחָת לְפִי הִרְאוּ לוֹ, הַגְּדוֹל לְפִי גָּדְלוֹ וְכוּ'.

אַחֲרֵי-כֵן אָמְרָה לָהֶם שֶׁתְּכַבֵּד אוֹתָם בְּיַיִן טוֹב נִפְלֵא מְאֹד שִׁישׁ לָהּ בְּסִפִּינָהּ שֶׁאֵינָה מְסַתְּפֶקֶת מִמֶּנּוּ רַק הוּא טָמוּן אַעֲלֶה עַד יוֹם שִׁיזְמַן לָהּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַזֶּה שֶׁלָּהּ.

וְנִתְּנָה לָהֶם הַיַּיִן בְּשָׁנִים-עֶשֶׂר גְּבִיעִים וְאָמְרָה שֹׁכְלֵי אֶחָד יִשְׁתֶּה לְכָל אֶחָד מִהַשָּׁנִים-עֶשֶׂר, וְשָׁתוּ וְנִשְׁתַּכְּרוּ וְנָפְלוּ.

וְאָמְרָה לְחֲבֵרוֹתֶיהָ הַנִּלְלִים: לְכוּ וְשַׁחֲטוּ כָּל אֶחָת אֶת בַּעֲלָהּ, וְהָלְכוּ וְשַׁחֲטוּ בָּלָם.

וּמִצְאוּ שָׁם עֲשִׂירוֹת מִפְּלֶגֶ מְאֹד שֶׁלֹּא הָיָה אֶעֱלֵם שׁוֹם מִלָּד.

וְהִסְכִּימוּ שֶׁלֹּא לְקַח נְחֹשֶׁת וְלֹא כֶּסֶף

les pierres précieuses.

Elles jetèrent par-dessus bord les objets de peu de valeur, et chargèrent le navire entier d'objets précieux : or et pierres précieuses découverts sur l'île.

Elles décidèrent de ne plus aller vêtues en femme. Elles se cousirent des habits d'homme, de style achkénaze, et partirent avec le navire.

Il était une fois un vieux roi, qui avait un fils unique. Il le maria et lui légua son royaume.

Le prince annonça [à son père] qu'il partait se promener en mer, avec son épouse, pour qu'elle s'habitue à l'air marin, au cas où l'on devrait un jour s'enfuir par la mer – D.ieu préserve.

Il partit donc, accompagné de son épouse et des princes du royaume; ils appareillèrent à bord du navire, ils étaient là-bas joyeux et s'amusaient beaucoup.

Plus tard, ils décidèrent de tous ôter leurs vêtements, c'est-à-dire que le prince et les grands du royaume montés à bord proposèrent qu'étant donné leur joie, ils retirent tous leurs habits. C'est ce qu'ils firent, il ne restait plus sur eux que la [simple] tunique.

Puis ils s'essayèrent à grimper en haut du mât, le prince également.

Or, la fille de l'empereur passait sur

כִּי־אִם זָהָב וְאַבְנִים טוֹבוֹת.
וְהַשְּׁלִיכוּ מִן הַסְּפִינָה שְׁלֵהֶם דְּבָרִים
שְׂאִינָם חֲשׁוּבִים כָּל־כֶּךָ, וְטָעְנוּ כָּל
הַסְּפִינָה עִם דְּבָרִים יְקָרִים: זָהָב
וְאַבְנִים טוֹבוֹת שֶׁמָּצְאוּ שָׁם.

וְהַסְּפִימוּ שֶׁלֹּא לֵילֵךְ עוֹד מִלְּבָשׁ כְּמוֹ
נָשִׁים, וְתַפְרוּ לָהֶם בְּגָדֵי זָכָרִים
מִלְּבוּשֵׁי אֲשַׁכְנָז וְהִלְכוּ עִם הַסְּפִינָה:

וַיְהִי הַיּוֹם וְהָיָה מֶלֶךְ אֶחָד זָקֵן, וְהָיָה
לוֹ בֶן יְחִיד, וְהָשִׂיא אוֹתוֹ, וּמָסַר
מַלְכוּתוֹ לְבָנוֹ.

אָמַר הַבֶּן־מֶלֶךְ שִׁילֵךְ וַיִּטִּיל עִם
אִשְׁתּוֹ בַּיָּם כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה רְגִילָה
בְּאֹוִיר הַיָּם פֶּן חָס וְשָׁלוֹם, מִכְּרַחִים
בְּאִיזָה פַּעַם לְבָרַח בַּיָּם.

וְהִלְךְ עִם אִשְׁתּוֹ עִם הַשָּׂרִי מְלוּכָה
וּפְרָשׁוֹ בַּסְּפִינָה וְהָיוּ שָׁם שְׂמֵחִים
וּמְשַׁחֲקִים מְאֹד.

אַחֲר־כֵּן אָמְרוּ שִׁיפְשֻׁטוּ כֻּלָּם
בְּגִדֵיהֶם, הֵינּוּ הַבֶּן־מֶלֶךְ עִם הַשָּׂרִי
מְלוּכָה שָׁהָיוּ שָׁם בַּסְּפִינָה הַתִּיַעֲצוּ
מִחֲמַת שְׂמֵחָה שֶׁיְהִיוּ כֻּלָּם פּוֹשְׁטִים
אֶת בְּגִדֵיהֶם, וְכֵן עָשׂוּ, וְלֹא נִשְׂאָר
עֲלֵיהֶם כִּי־אִם הַפְּתָנֶת.

וְהָיוּ מִתְחַזְּקִין לָעֲלוֹת עַל הַתָּרוֹן,
וְהָיָה הַבֶּן־מֶלֶךְ הַנַּ"ל מִתְחַזֵּק לָעֲלוֹת
לְשָׁם.

וְהָיָא, הֵינּוּ הַבֶּת־קִיסָר הַנַּ"ל, בְּאִתָּהּ

son navire, et elle aperçut le bateau du prince et des grands du royaume; elle craignit tout d'abord d'approcher.

Puis elles se rapprochèrent un peu, et constatèrent qu'ils s'amusaient beaucoup. Elles comprirent qu'il ne s'agissait pas de pirates et entreprirent de les aborder.

La fille de l'empereur affirma à ses compagnes : « Je suis capable d'abattre ce chauve dans la mer », en désignant le prince qui grimpait en haut du mât – car le prince était chauve, son crâne était dégarni de cheveux.

Elles lui dirent : « Comment est-ce possible ? Nous en sommes si loin ! »

Elle leur apprit qu'elle possédait une lentille de verre capable de consumer, avec laquelle elle le ferait tomber.

Elle décida de ne l'abattre que lorsqu'il aurait atteint le haut du mât. Car tant qu'il était à mi-chemin, s'il tombait, il s'abattrait sur le pont du navire; mais parvenu au sommet, s'il tombait, ce serait dans la mer.

Elle attendit qu'il atteigne le haut du mât, attrapa la loupe qui concentre les rayons du soleil, et dirigea son action vers le cerveau du prince jusqu'à le brûler. Le prince tomba dans la mer. Lorsque les passagers du navire royal virent que le prince était

עם הספינה, שלחה הנ"ל, וראתה אותו הספינה הנ"ל, הינו הספינה של הכתר מלך עם שרי מלוכה הנ"ל, ובתחלה הייתה יראה להתקרב.

אחר כך נסמכו קצת, וראו שהם משחקים מאד והבינו שאינם גזלנים והתחילו להתקרב.

אמרה הבת-קיסר לחברותיה: אני יכולה להפיל את אותו הקרח לתוך הים, הינו את הכתר מלך הנ"ל שהיה עולה בראש התרן כנ"ל, כי הכתר מלך הנ"ל היה קרח, דהינו שהיה מקרח ראשו משערות.

אמרו לה: ואיך אפשר, הלא אנו רחוקים מהם מאד.

אמרה להן שיש זכוכית ששורף ועל-ידי זה תפיל אותו.

ואמרה שלא להפיל אותו עד שיעלה על ראש התרן ממש, כי כשהוא באמצעית התרן אזי כשיפול, יפל אל תוך הספינה, אבל כשיעלה בראש, אזי כשיפול, יפל לתוך הים.

המתינה עד שעלה אל ראש התרן ממש ולקחה הזכוכית ששורף נגד החמה (שקורין "ברען-בריל") וכונה נגד מחו עד שנכוה מחו ונפל לתוך הים, וכיון שראו, אנשי הספינה של המלך הנ"ל, שנפל, נעשה שם רעש

tombé, un grand vacarme se fit entendre à bord : comment pourraient-ils s'en retourner chez eux ? Le roi en mourrait de chagrin.

Ils proposèrent d'accoster le navire qu'ils voyaient, en fait celui de la fille de l'empereur, peut-être y aurait-il là-bas un médecin capable de les conseiller ?

Ils rejoignirent donc le navire de la fille de l'empereur accompagnée de ses dames, et leur dirent – les occupants du navire royal aux dames de compagnie et à la fille de l'empereur, de ne rien craindre, car ils ne leur feraient rien.

Ils leur demandèrent: « Peut-être y-a-t-il parmi vous un médecin qui puisse nous donner un conseil ? »

Ils leur rapportèrent toute l'histoire, et que le prince était tombé dans la mer.

La fille de l'empereur leur dit de le retirer de l'eau.

Ils allèrent, retrouvèrent le prince et le repêchèrent.

Elle prit son pouls et déclara que son cerveau était calciné.

Ils découpèrent le crâne et constatèrent la véracité de ses dires. Les gens du prince furent très effrayés.

Ils l'implorèrent de les accompagner chez eux, elle serait nommée médecin du roi et recevrait prestiges et

גָּדוֹל כִּי אֵיךְ יוּכְלוּ לְחֹזֵר לְבֵיתָם כִּי הַמֶּלֶךְ יָמוּת מִחֶמֶת צָעֵר.

וְאָמְרוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל הַסְּפִינָה שְׂרוּאִין, הֲיֵנוּ לְסְפִינָה זֹה הַנַּ"ל שֶׁל הַבַּת־קִיסָר, אֲוִלֵי יֵשׁ שָׁם אִיזָה דְאֶקְטִיר שְׂיֻכַּל לְהִתֵּן לָהֶם עֲצָה.

וְהִתְקַרְבוּ אֶל הַסְּפִינָה הַנַּ"ל, הֲיֵנוּ הַסְּפִינָה שֶׁל הַבַּת־קִיסָר עִם הַשָּׂרוֹת הַנַּ"ל, וְאָמְרוּ לָהֶם, אֲנִישֵׁי הַסְּפִינָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ לְהַשָּׂרוֹת עִם הַבַּת־קִיסָר הַנַּ"ל, שְׂלֹא יִתְּיָרוּ כָּלֵל כִּי לֹא יַעֲשׂוּ לָהֶם כָּלֵל.

שְׂאָלוּ אוֹתָם: אֲוִלֵי יֵשׁ בֵּינֵיכֶם דְאֶקְטִיר שְׂיֵהֵן לָנוּ עֲצָה.

וְסָפְרוּ לָהֶם כָּל הַמַּעֲשֵׂה וְשִׁבְּן הַמֶּלֶךְ נָפַל לְתוֹךְ הַיָּם.

וְאָמְרָה הַבַּת־קִיסָר שְׂיֻצִיאוּ אוֹתוֹ מִן הַיָּם.

וְהִלְכוּ וּמָצְאוּ אוֹתוֹ וְהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ.

וְלָקְחָה הַדַּפֵּק בְּיָדָהּ וְאָמְרָה שְׁנִשְׂרַף מִחוּ.

וְקָרְעוּ הַמַּחַ וּמָצְאוּ שְׂכַד בְּרִיָּה בֵּין הוּא וּנְבִהָלוּ מְאֹד.

וּבִקְשׁוּ מִמֶּנָּה שְׂתִלֵּךְ עִמָּהֶם לְבֵיתָם וְתִהְיֶה דְאֶקְטִיר אֶצֶל הַמֶּלֶךְ וְתִהְיֶה חֲשׂוּבָה וּגְדוּלָּה מְאֹד, וְלֹא רָצְתָה,

honneurs, mais elle refusa, elle leur expliqua qu'elle n'était pas docteur, elle connaissait simplement certaines choses.

Les passagers du vaisseau royal ne voulurent plus retourner chez eux, les deux navires voguèrent donc de concert.

Les grands du royaume voyaient favorablement que leur reine [la femme du prince] épouse le médecin, eu égard à la grande sagesse qu'ils avaient décelée en lui.

Car les gens du prince – qui était tombé et était mort, pensaient que la fille de l'empereur ainsi que les dames de compagnie étaient des hommes, étant donné qu'elles portaient des vêtements masculins. Aussi, souhaitaient-ils que leur reine – la femme du prince qui était mort, épousa le médecin, en réalité la fille de l'empereur qu'ils prenaient pour un docteur puisqu'elle avait diagnostiqué savamment que le cerveau du prince qui était tombé avait brûlé. Ainsi, le médecin deviendrait-il leur roi, et leur vieux roi, ils le supprimeraient. Tout cela, les grands du royaume le souhaitaient beaucoup, cependant il n'était pas possible d'évoquer avec la reine, le fait qu'elle épouse le docteur.

La reine souhaitait aussi vivement épouser le médecin; cependant, elle craignait que le pays ne voulût pas de

וְאָמְרָה כִּי אֵינָנָה דְּאֶקְטִיר, רַק שְׂיִוְדַעַת סֶתֶם דְּבָרִים הַלְלוּ.

וְלֹא רָצוּ, אֲנָשֵׁי הַסְּפִינָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ, לְחֹזֵר לְבֵיתָם וְהִלְכוּ שְׁתֵּי הַסְּפִינֹת בְּיַחַד.

וְהוּטַב בְּעֵינַי הַשָּׂרִי-מְלוּכָה מְאֹד שֶׁהַמְּלָכָה שָׁלְחָם תִּשָּׂא אֶת הַדְּאֶקְטִיר מִחַמַּת גָּדֹל הַכְּמָתוֹ שָׂרְאוּ בּוֹ.

כִּי הַשָּׂרִי מְלוּכָה שֶׁל בֶּן-הַמֶּלֶךְ הִנְ"ל שָׁנַפֵּל וְמֵת סָבְרוּ שֶׁהַבַּת-קִיסָר עִם הַשָּׂרוֹת הִנְ"ל הֵם זְכָרִים כִּי הָיוּ מְלַבְּשִׁים בְּמַלְבוּשֵׁי זְכָרִים כַּנְ"ל, עַל-כֵּן רָצוּ שֶׁהַמְּלָכָה שָׁלְחָם שֶׁהִיא אִשְׁתּוֹ בֶּן-הַמֶּלֶךְ שִׁמַּת תִּשָּׂא אֶת הַדְּאֶקְטִיר שֶׁהִיא בְּאִמַּת הַבַּת-קִיסָר שֶׁהִיוּ סְבוּרִים שֶׁהִיא דְּאֶקְטִיר מִחַמַּת שְׂיִוְדַעָה בְּהַכְּמָתָה שֶׁנִּשְׂרַף הַמֶּחָ שֶׁל בֶּן-הַמֶּלֶךְ שָׁנַפֵּל כַּנְ"ל, וְשִׁיחָהּ הוּא מֶלֶךְ שָׁלְחָם, וְאֵת הַמֶּלֶךְ שָׁלְחָם, הִינּוּ הַמֶּלֶךְ הַזְּקֵן הִנְ"ל, יַהֲרֹגוּ, כָּל זֶה הָיוּ רוֹצִים מְאֹד הַשָּׂרִי מְלוּכָה הִנְ"ל, אֵךְ שֶׁלֹּא הָיָה אִפְשָׁר לְדַבֵּר דְּבַר בְּזֶה אֶל הַמְּלָכָה שֶׁהִיא תִּשָּׂא דְּאֶקְטִיר.

גַּם לְהַמְּלָכָה הוּטַב גַּם-כֵּן מְאֹד שֶׁתִּשָּׂא אֶת הַדְּאֶקְטִיר, אֵךְ שֶׁהִיָּתָה

lui pour roi.

Ils décidèrent d'organiser des banquets, afin qu'au moment de la boisson, lorsque tous seraient joyeux, ils puissent évoquer la chose.

Ils organisèrent une fête, chacun en son jour.

Lorsque ce fut le jour du banquet du médecin – en fait la fille de l'empereur, "il" leur offrit de son vin. Ils s'enivrèrent.

Au moment de l'allégresse, les ministres du royaume s'exclamèrent: « Comme ce serait merveilleux que la reine épouse le docteur ! »

Le docteur s'écria également: « Ce serait formidable ! Mais il vaudrait mieux en parler lorsque l'on sera sobre, et non pas sous l'effet de la boisson. »

La reine s'exprima à son tour et dit combien il serait merveilleux qu'elle épouse le docteur, à condition que le pays approuve la chose.

Le docteur – c'est-à-dire la fille de l'empereur, ajouta : « Oui, ce serait extraordinaire, cependant il vaudrait mieux en discuter à jeun. »

Plus tard, sortis de leur état d'ivresse, les dignitaires se souvinrent de ce qu'ils avaient déclaré. Ils eurent honte devant la reine d'avoir parlé ainsi, cependant n'avait-elle pas elle-même évoqué également la chose ?

מִתְיָרָאָה מִן הַמְּדִינָה פֶּן לֹא יִתְרַצוּ
שִׁיחִיָּה הוּא מֶלֶךְ.

וְהִסְכִּימוּ לַעֲשׂוֹת מִשְׁתָּאוֹת, כְּדִי
שָׁעֵל הַמִּשְׁתֶּה בְּשַׁעַת חֲדוּהָ יוּכְלוּ
לְדַבֵּר מִזֶּה.

וְהָיוּ עוֹשִׂין מִשְׁתֶּה יֵאָצֵל כָּל אֶחָד
בְּיוֹמוֹ.

כְּשֶׁהִגִּיעַ יוֹם מִשְׁתֶּה שֶׁל הַדֹּאקְטוֹר,
הָיְנוּ הַבְּת־קִיסָר, נָתַן לָהֶם מִיַּיִן שֶׁלּוֹ
הַנִּ"ל וְנִשְׁתַּכְּרוּ.

בְּשַׁעַת חֲדוּהָ אָמְרוּ הַשָּׂרִים: מַה יִּפֶּה
הִיָּה שֶׁהַמֶּלֶכָּה תִּשָּׂא אֶת הַדֹּאקְטוֹר.

וְאָמַר הַדֹּאקְטוֹר: יִפֶּה מְאֹד הִיָּה רַק
אִם הָיוּ מְדַבְּרִים זֹאת בְּלִתי פֶּה
שְׁתוּי, הָיְנוּ שְׂלֵא בְּשַׁעַת שְׂכָרוֹת.

נִעֲנִית הַמֶּלֶכָּה גַם־כֵּן וְאָמְרָה: מַה
יִפֶּה הִיָּה שֶׁהִיא תִּשָּׂא אֶת הַדֹּאקְטוֹר
רַק שֶׁהַמְּדִינָה תִּסְכֵּם עַל זֶה.

הַשִּׁיב שֵׁנִית הַדֹּאקְטוֹר, הָיְנוּ
בְּת־הַקִּיסָר: יִפֶּה מְאֹד הִיָּה רַק אִם
הָיוּ מְדַבְּרִים זֹאת בְּלִתי פֶּה שְׁתוּי.

אַחֲר־כֵּן כְּשֶׁהִקִּיצוּ מִשְׂכָּרוֹתָם
נִזְכְּרוּ הַשָּׂרִים מַה שֶּׁאָמְרוּ וְנִתְבְּיִשוּ
בְּעֵצְמוֹן מִהַמֶּלֶכָּה שֶׁאָמְרוּ דָּבָר כְּזֶה
אֲךָ הֲלֹא הִיא גַם־כֵּן בְּעֵצְמָהּ אָמְרָה
זֹאת.

La reine elle-même avait honte devant eux, cependant n'avaient-ils pas eux-mêmes parlé également de la chose ?

Ils se mirent à discuter de cela, approuvèrent, et la reine épousa le médecin – en fait la fille de l'empereur, que l'on prenait pour un docteur, et ils regagnèrent leur pays.

Les gens du pays les virent arriver et en furent très heureux, car le prince était parti depuis bien longtemps – on ne savait pas où il était, et le vieux roi était déjà décédé avant leur retour.

Puis, les habitants remarquèrent que le prince – qui devrait être leur roi, n'était pas là.

Ils demandèrent : « Où est notre roi ? »

Les passagers leur racontèrent ce qui s'était passé, que le prince était déjà mort, et qu'ils leur avaient choisi un nouveau monarque, lequel les accompagnait.

La population se réjouit beaucoup d'avoir reçu un nouveau roi.

Or, le roi – c'est-à-dire la fille de l'empereur désormais proclamée roi, ordonna de publier, dans toutes les provinces du royaume, que toute personne – où qu'elle se trouve, étrangère, invitée, fugitive ou exilée, vienne assister à son mariage, que personne ne manque, et recevrait

וְהִיא גַם כִּן נִתְבַּיְשָׁה מִפְּנֵיהֶם אֶדְּ
הֵלֵא גַם הֵם אָמְרוּ זֹאת.

וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר מִזֶּה וְנִסְכְּם בֵּינֵיהֶם
כֵּן, וְנִתְחַתְּנָה הִיא עִם הַדָּאקְטִיר,
וְכֵן לְהִינּוּ עִם בֵּת־הַקִּיסָר שְׁסָבְרוּ
שֶׁהִיא דָּאקְטִיר כֵּן לְ, וְהֵלְכוּ
לְמַדִּינָתָם.

וְכִשְׂרָאוּ בְּנֵי הַמְּדִינָה שָׁהֵם בָּאִים
שָׂמְחוּ מְאֹד כִּי זֶה זְמַן רַב שֶׁהָלַךְ
הַבֶּן־מֶלֶךְ וְלֹא יָדְעוּ הֵיכָן הוּא,
וְהַמֶּלֶךְ הַזֶּקֶן כָּבַר מֵת בְּטָרָם
בִּיאָתָם.

אַחֲרֵי־כֵן רָאוּ בְּנֵי הַמְּדִינָה,
שֶׁהַבֶּן־מֶלֶךְ שֶׁהוּא מֶלֶךְ שֶׁלָּהֶם
אֵינְנוּ.
וְשָׂאָלוּ: הֵיכָן הוּא מֶלְכֵנוּ.

וְסָפְרוּ לָהֶם כָּל הַמַּעֲשֵׂה אִידְּ שֶׁכָּבַר
מֵת, וְשֶׁכָּבַר קִבְּלוּ לָהֶם מֶלֶךְ זֶה
שָׂבָא עִמָּהֶם.

וְשָׂמְחוּ מְאֹד עַל שָׂבָא לָהֶם מֶלֶךְ
חָדָשׁ.

וְהַמֶּלֶךְ, הִינּוּ בֵּת־הַקִּיסָר הַנִּלְ
שֶׁהִיא נַעֲשִׂית עֵתָה מֶלֶךְ כֵּן לְ, צָוָה
לְהַכְרִיז בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה שֶׁכָּל
מִי שֶׁנִּמְצָא בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא, גֵּר אוֹ
אוֹרֵחַ וּבּוֹרֵחַ וּמְגֹרֵשׁ, שֶׁכָּל־מִי יָבוֹאוּ
עַל הַתְּתִנָּה שְׁלוֹ, אִישׁ מֵהֶם לֹא יִהְיֶה
נֶעְדָר, וְיִקְבְּלוּ מִתְּנוּת גְּדוּלוֹת.

alors de beaux cadeaux.

Le roi – en fait la fille de l'empereur, ordonna aussi que l'on place des fontaines partout dans la ville, afin que quiconque désire boire, ne doive pas aller chercher ailleurs, que chacun trouve une fontaine à proximité.

Le roi, c'est-à-dire la fille de l'empereur, ordonna encore que l'on place son effigie au-dessus de chaque fontaine, et que l'on poste des sentinelles pour surveiller: celui qui s'approcherait et dévisagerait le portrait de manière exagérée, ferait une grimace – c'est-à-dire dont le visage changerait d'aspect comme quelqu'un qui fixe un détail avec insistance et semble s'attrister ou regretter, celui-là devrait être arrêté et incarcéré.

Ainsi fut fait, et voici que trois personnages arrivèrent:

Le fils du roi – le premier [de notre récit], époux légitime de la fille de l'empereur, actuellement devenue roi; ensuite, le fils du marchand – exilé par son père à cause de la fille de l'empereur qui avait fui avec le navire et les marchandises; enfin, le roi – destitué aussi à cause de la princesse qui s'était enfuie avec les onze filles de ministres. Or, chacun de ces trois personnages avait reconnu son portrait [de la fille de l'empereur], ils le fixaient du regard, se rappelaient et regrettaient, c'est-à-dire qu'ils

וְצוּהוּ, הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הָיְנוּ בֵּת־הַקִּיסָר, שְׂיַעֲשׂוּ סְבִיב סְבִיב כָּל הָעִיר מַעֲיָנוֹת כְּדֵי שֶׁכָּשֶׁאֶחָד יִרְצֶה לְשָׁתוֹת, לֹא יִצְטָרֵךְ לֵילֵךְ וּלְשָׁתוֹת רַק כָּל אֶחָד יִמְצֵא מַעַיִן אֲצֵלוֹ.

וְצוּהוּ, הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הָיְנוּ בֵּת־הַקִּיסָר, לְצִיר עוֹרְתוֹ אֲצֵל כָּל מַעַיִן וּמַעַיִן, וְשִׂיעֲמָדוּ שׂוֹמְרִים וַיִּשְׁמְרוּ בָּאֵם שְׂיָבֹוא אֶחָד וַיִּסְתַּכֵּל בְּיוֹתֵר עַל הַעוֹרָה וַיַּעֲשֶׂה רַע פָּנִים, הָיְנוּ שְׂיִשְׁתַּנּוּ פָּנָיו כְּמוֹ מִי שֶׁמְבִיט הַיֵּטֵב עַל אִיזָה דָּבָר וּמִשְׁתוֹמֵם וּמְצִטְטֵר, אֲזִי יִתְפָּסוּ אוֹתוֹ בְּתַפְיָסָה.

וּבֵן עָשׂוּ וּבָאוּ אֵלָיו הַשְּׁלֵשָׁה הַגָּדוֹל.

דִּהְיָנוּ בֶן־הַמֶּלֶךְ הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא הֶחָתָן הָאֵמֶת שֶׁל בֵּת־הַקִּיסָר הַזֹּאת, שֶׁהִיא הַמֶּלֶךְ עִבְשׂוֹ כְּנִ"ל, וּבֵן הַסוֹחֵר הַגָּדוֹל, שֶׁגִּרְשׁוּ אָבִיו מִחֶמֶת הַבֵּת־הַקִּיסָר הַזֹּאת שֶׁבְּרָחָה עִם הַסְּפִינָה עִם כָּל הַסְּחוּרָה כְּנִ"ל, וְהַמֶּלֶךְ שֶׁהֵעֲבִירוּהוּ, גַּם־כֵּן עַל יָדָהּ כִּי בְּרָחָה מִמֶּנּוּ עִם הָאֵחָת־עֲשָׂרָה שָׂרוֹת כְּנִ"ל, וְכָל אֶחָד מֵאֵלָיו הַשְּׁלֵשָׁה הַכִּיר שָׂזָה עוֹרְתָהּ וְהִסְתַּכְּלוּ וְנִזְכְּרוּ וְנִצְטְטְרוּ, הָיְנוּ שֶׁבָּאוּ אֲצֵל הַמַּעֲיָנוֹת הַגָּדוֹל וּרְאוּ

s'approchèrent des fontaines, virent que son portrait était gravé là-bas et la reconnurent. Ils regardaient avec beaucoup d'insistance. Les sentinelles les arrêtaient et les mirent en prison.

Lors du mariage, le roi – en fait la fille de l'empereur, ordonna de faire comparaître les prisonniers devant lui.

On amena tous les trois, elle les reconnut.

Eux ne la reconnurent pas, car elle était habillée en homme.

La fille de l'empereur s'exprima ainsi : « Toi, le roi [qui fut exilé etc, et fait partie des trois personnes arrêtées], on t'a destitué à cause des onze filles de ministres disparues. Les voici, elles sont tiennes, retourne-t-en à ton royaume et à ta royauté [car les onze filles de dignitaires étaient là, auprès de la fille de l'empereur].

Toi, le marchand (c'est-à-dire qu'elle parla d'abord au roi exilé, puis elle se tourna vers le marchand – en fait le fils du marchand, et s'adressa à lui) : ton père t'a chassé à cause du navire et des marchandises que tu avais perdues, voici ton navire et toutes ses marchandises. Et puisque ta fortune a été entravée si longtemps, tu possèdes maintenant à bord de ton navire une richesse bien plus abondante qu'auparavant [car le navire et toutes

צורתה שהיתה מצירת שם והכירו אותה והיו מסתכלים ביותר וכו', ותפסו אותם בתפיסה.

בשעת חתונה צוה המלך, הינו הבת-הקיסר, שיבואו השבויים לפניו.

והביאו השלשה הנ"ל, והכירה אותם.

והם לא הכירוה מחמת שמלבשת כמו איש.

ענתה הבת-קיסר ואמרה: אתה מלך, הינו המלך שהעבירוהו הנ"ל שהוא אחד משלשת השבויים הנ"ל, אותך העבירו בשביל האחת-עשרה בנות שרים שנאבדו; הרי לך הבנות שרים, שוב למדינתך ולמלכותך, כי האחת-עשרה בנות שרים היו עמה כאן כנ"ל.

אתה סוחר, הינו בתחלה דברה להמלך שהעבירוהו הנ"ל עכשו חזרה פניה ודברה עם הסוחר הינו עם בן הסוחר הנ"ל, אותך גרש אביך בשביל הספינה עם סחורה שנאבדה ממך, כנ"ל, הרי לך הספינה שלך עם כל הסחורה ועל שנשתיה המעות כל-כך יש לך עתה עשירות בספינה בכפלי-כפלים ממה שהיה, כי הספינה בעצמה עם כל הסחורה

les marchandises du fils du marchand, qu'elle avait pris en s'enfuyant, étaient encore en son entière possession, et s'y étaient rajoutées toutes les richesses que la fille de l'empereur avait récupérées chez les brigands, ce qui représentait une fortune colossale].

Et toi, le prince – en fait son véritable époux, allons, partons!...

Et ils rentrèrent chez eux.

Béni soit l'Eternel pour toujours,
Amen et Amen.

שָׁל בֶּן הַסּוֹחֵר שֶׁהָיָא בְּרַחָה עִמָּה
כַּנְ"ל עֲדִין הָיָה אֶצְלָהּ בְּשִׁלְמוֹת
כַּנְ"ל וְנוֹסֵף לָזֶה הָיָה בְּסַפִּינָה כָּל
הָעֲשִׂירוֹת שֶׁלְקָחָה אֶצֶל הַנְּזֻלָּנִים
הַנְ"ל שֶׁהָיָה עֲשִׂירוֹת מִפְּלֶג מְאֹד
כַּפְּלֵי כַּפְּלִים כַּנְ"ל.

וְאַתָּה בֶּן מֶלֶךְ, הֵינּוּ הַחֲתָן שְׁלָהּ
בְּאַמֶּת, יִלְכָּה וְנִסְעָה.
וְשָׁבוּ לְבֵיתָם.

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

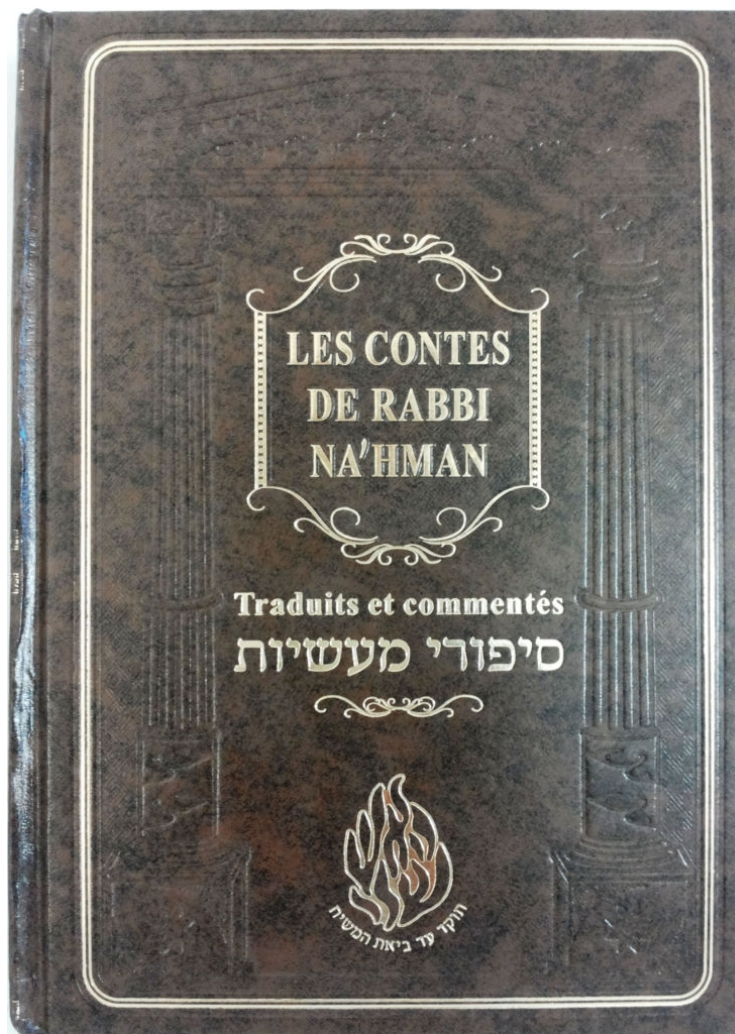
רמזי מעשיות

סוד המעשה הזאת לא נמצא עליה עדיין שום פשר דבר על כן מה נאמר ומה נדבר בזה בפרט כי אין לנו שום ידיעה בנסתרות אך אף על פי כן מרחוק מובן לכל מעיין כי הוא מדבר מסוד היחוד הק' העליון ואיך שכביכול עלה (היחוד הזה) במחשבה תחלה, ואיך שתיכף נתגברה ההעלמה על זאת משני הצדדים עד שנשכח לגמרי ענין ההתקשרות ואף על פי כן מזליה חזי ונודמנו יחד אצל מלמד אחד והיה ביניהם אהבה רבה עד שעשו מעצמם גם כן התקשרות ביניהם ונתן טבעת על ידה וכו' (וסודה ידוע ומבואר):

גם מובן שם גודל מעלת מדריגתה בשרשה, עד שהיא בבחינת אשת חיל עטרת בעלה כי היא בת הקיסר בסוד אבא יסד ברתא בחינת ה' בחכמה יסד ארץ וכו':

ומובן שם גודל ריבוי המניעות והעיכובים שהיה אחר כך להפריד חם ושלום הקשר שביניהם ואיך שעל ידי אבידת הטבעת שהוא היה בפועל ממש תחלת ההתקשרות נעשה אחר כך התגברות ההעלמה והפירוד ביניהם כל כך עד שנתעו זה מזה ונתרחקו זה מזה כל כך אך ואתה מרום לעולם ה' והקדים רפואה למכה וממכה עצמה מתקן רטיה ודייקא על ידי שבאה ליד בן הסוחר שבוודאי היה צערה גדול אז כמובן אך אף על פי כן על ידי זה דייקא היתה צמיחת קרן הישועה על ידי היין הטוב שהיה בספינתו (שסודו ידוע קצת) שעל ידי זה שיכרה את המאטראסין וברחה עם כל הספינה מהסוחר ואף שלשעה היה צערו גדול ונתגרש על ידי זה מבית אביו אף על פי כן מאחר שעשה

הדבר לפי תומו קיבל אחר כך שכרו משלם כמבואר בסוף המעשה וכן על ידי היין הזה ברחא אחר כך מבית המלך ומאחר שלקה אותה באונס על כן היה לו גם כן צער גדול על ידי בריחתה רק לבסוף שב למקומו עם הבנות שרים בשכר זה שקיים שבועתו ולא נגע בה, וכן על ידי היין הזה ניצולה מן הרוצחים והגזלנים והם נאבדו לגמרי וכן על ידי היין הזה נתחתנה עם המלכה וכו' עד שעל ידי זה נגמר הישועה בשלימות ופרטי עניני הסודות הנפלאות שיש בכל תיבה ותיבה ובפרט בכל ענין וענין מהמעשה הזאת וכן משאר המעשיות כולם עמוק עמוק מאד מי ימצאנו:

Le livre à prix coûtant 32 chékels

972 (0) 54 84 29 006 / +01 77 47 57 04 (Meïr)